

Salvador Ortells Miralles

Els mots ferits

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

Seràs només
un vers caient al buit,
la sang d'un mot ferit.
Això només,
el so d'un càntic trist,
el vel de boira i nit
que estén l'oblit,
el gest d'un somriure que el dol difumina,
la cendra ennegrida que queda en la pira.

bromera poesia

I

Arreu on vaig
m'acacen dia i nit
estols de mots ferits,
voltors sedecs
de fel i sang obrint
infern a colps i a crits.
Arreu on vaig

em sotgen amb fúria i agiten les ales
abans de clavar-me les urpes voraces.

II

Cor salvatge,
cova fonda on nien
vents que atien flames.

Cor salvatge,
vol de mots que llauren
solcs de foc en l'aire.

Cor salvatge,
bategues frenètic al ritme que et marca
l'amor impossible que mai no s'abraça.

Cor salvatge,
font d'arrel profunda,
riu que empeny solatges.

Cor salvatge,
orfe i nu avances
entre brosses males.

Cor salvatge,
bategues a cegues i caus en la trampa
dels somnis quimèrics que ordeix l'esperança.

III

Per què el batec
irat de trons i llamps,
per què l'enuig constant.

Contesta, cor.

Per què el dolor roent
et pren sovint l'esguard
com una mar.

Sens treva preparen i esmolen els dubtes
espases que t'obrin ferides profundes.

Per què la por
nodreix l'arrel del crit
que t'ompli els ulls de buit.

Contesta, cor,

i enlaira prompte el cant
abans que siga tard
i et vença el plany.

Sens treva t'assetgen preguntes confuses
que deixen en l'aire respostes obscures.

IV

Pres de l'odi,
tombe els déus de marbre,
ídols fets per caure.

Pres de l'odi,
brande un salm en l'aire,
llamp, espasa i torxa
dins la fosca.

Envoltat de tempestes recerque el congost
que travessa les terres convulses del cor.

Ebri d'ira,
sol, exhaust i a cegues,
polse a colps la lira.

Ebri d'ira,
cante fora mida
mentre cremen, àvids,
focs de pira.

Escandalle amb neguit els abismes del dol
i traspasse el llindar que m'imposa la por.

V

Sentir-se sol
quan fuig corrents la gent
envers la llar i el llit,
quan mor ferint
el raig darrer de llum
i esclata esguard endins
la trista nit.

Sentir-se aleshores fantasma que vaga
en mans de la fosca que creix i s'escampa.

Sentir a cau
d'orella el trot vençut
del temps deixant al pas
ressons de mar,
remors de vent, bronzits
de foc, sorolls callats,
eterns laments.

Sentir el murmuri monòton dels dies
que avancen a cegues per sendes asprives.

Sentir a flor
de pell el tacte fred
del buit glaçant amb dits
de neu el foc
que encén els ulls, la sang

que atia el cor, l'alé
que empeny el cos.

Sentir, en la nit que el silenci embolcalla,
la mort que s'allotja en la meua mirada.

VI

S'emporta el temps,
quan fuig oblit endins,
els ulls d'aquell infant
d'esguard tan viu,
el cel dels dies blaus,
la mar feliç d'estiu,
la font i el riu.

I jo que em voldria per sempre en la riba
que ameren les aigües prenyades de vida.

Abisme avall
s'esmuny subtil el temps,
veloç i alhora lent,
fugaç i etern,
i en queda sols el quest,
l'arrel silent d'un gest
de traç incert.

I jo que voldria imitar el poeta
que atura l'instant que s'escapa de pressa.

Amb fam voraç
rosega el corc del temps
el moll de l'os i escup
l'alé punyent
del buit feixuc i dens

que em vincla mort endins
amb punys d'acer.

I jo que voldria aixecar-me com l'arbre
que ofrena les branques robustes a l'aire.